

Persoonlijk. Ontroerend. Herkenbaar.

ECHT.
Zoals jij

Vriendin

**Geadopteerde Jaqueline vond
naar biologische moeder terug**
Het was één grote teleurstelling'

Een DROOM die uitkwam!

Deze stellen begonnen hun
eigen camping

Herrie in de tent

Waarom ruzie op vakantie
zo vaak voorkomt

➔ **+ SURVIVALTIPS**

— Gezondheid —

Elisheva overleefde een herseninfarct
kijk vooral naar wat ik nog wél kan'

+

Het lekkerste fruitijs maak je zelf

Lust: 'We werden betrappt onder de campingdouche'

DOEN: de 30-dagen-happiness-challenge

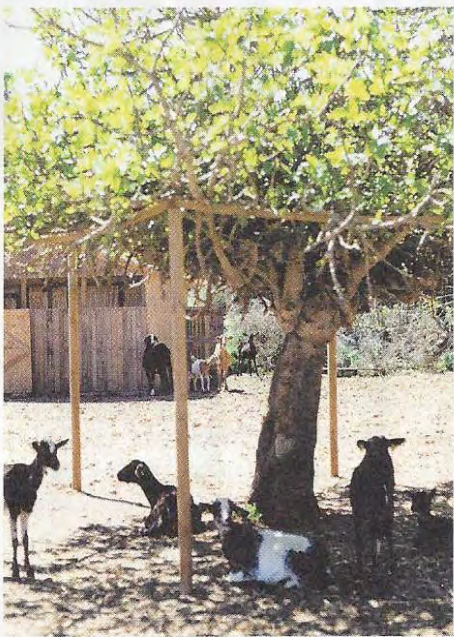
Voor maar
€ 2,85

betopress

Nr. 31 30 juli t/m 5 augustus 2019
Spanje € 4,-

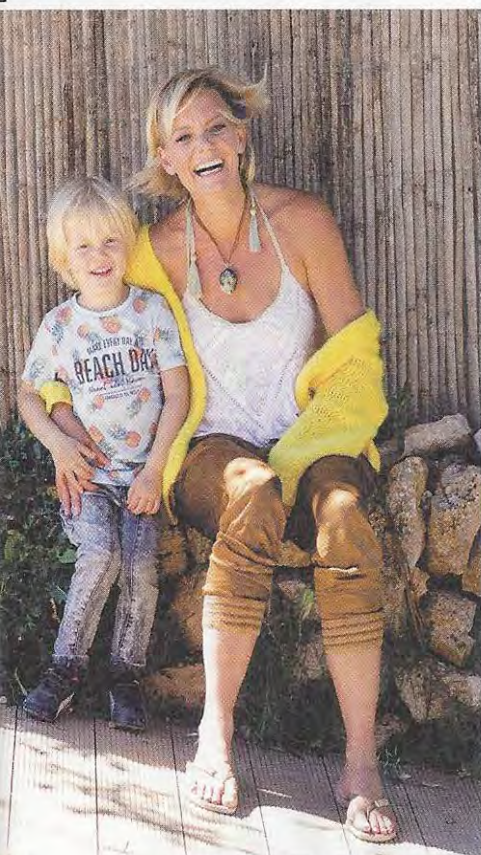

'We kwamen aan op Ibiza en meteen voelde ik me er thuis'

Vorig jaar vertrok Marsja (43) samen met haar zoontje Boaz naar Ibiza om daar opnieuw te beginnen. "Hier oordelen mensen niet. Iedereen mag zijn wie hij of zij is."

MARSJA: 'Eén dag voordat Boaz twee werd, waren we er.'

Al een tijdje liep Marsja rond met het plan om samen met haar zoontje Boaz uit Nederland te vertrekken. Ze voelde zich hier niet meer gelukkig en wilde wonen op een plek waar lente en zomer elkaar afwisselen, waar mensen elkaar vriendelijk groeten en waar ze dichterbij de natuur zou leven. In een opwelling besloot ze dat het Ibiza moest worden. Een eiland waar ze al een paar keer was geweest en waar het haar beviel.

Ze liet er vervolgens geen gras over groeien. Impulsief als ze – naar eigen zeggen – is, zette ze een berichtje op een Ibiza-huizensite: 'Ik wil samen met mijn zoontje naar Ibiza komen. Wie heeft er nog een plekje voor ons of met wie kan ik een huis delen?' Diezelfde dag nog volgde er een uitnodigende reactie van een onbekend stel met een zoontje in dezelfde leeftijd als Boaz: 'Jullie zijn van harte welkom bij ons op Ibiza.'

Na wat mailtjes over en weer bleek deze uitnodiging precies het laatste zetje dat Marsja nodig had om haar plan daadwerkelijk uit te voeren. Ze pakte haar kleine Citroën C1 vol met zomerkleren en gespte Boaz van bijna twee vast in zijn kinderstoeltje. Zonder ook maar iemand een adreswijziging te sturen, vertrok ze naar de zon.

Buiten mijn comfortzone

Marsja zelf doet er vrij laconiek over: "Veel mensen vinden het stoer wat ik heb gedaan en vragen waar ik de moed en mijn lef vandaan haal. Heel eerlijk: ik heb geen idee. Het zit gewoon in me om dingen te doen die buiten mijn comfortzone liggen. Ik hou ervan mezelf uit te dagen. Het idee om in Nederland te blijven, Boaz daar naar school te moeten

laten gaan en dan waarschijnlijk voor een heel lange tijd vast te zitten op dezelfde plek, benauwde me meer dan het plan om te vertrekken naar Ibiza.

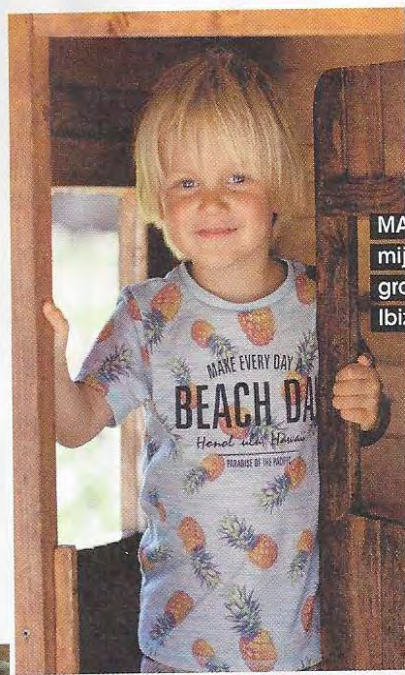
Het enige wat ik eng vond, was in mijn eentje met een klein kind naar Barcelona rijden. Wat als Boaz lastig werd onderweg? Op de snelweg kun je geen kant op. Uiteindelijk was dát de grootste hobbel in mijn hoofd. Daarom heb ik de reis naar Barcelona, waar we de boot naar Ibiza zouden pakken, in korte etappes afgelegd.

'Het idee om in Nederland te blijven, benauwde me meer dan mijn vertrek naar Ibiza'

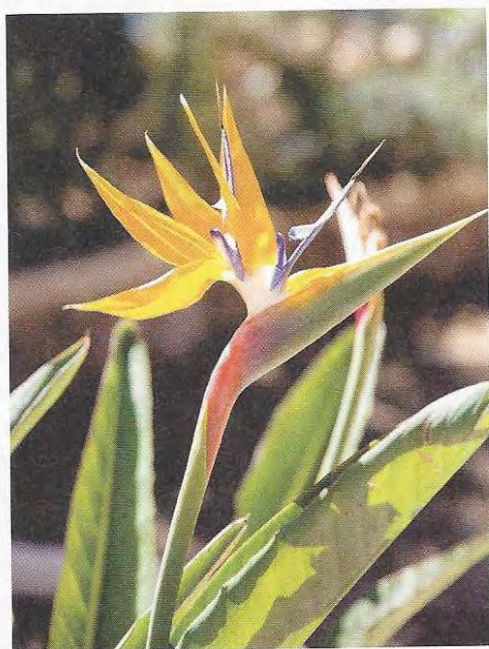
Ik had me voorgenomen er gewoon een week over te doen. De eerste dag reed ik dus maar driehonderd kilometer naar een van tevoren geboekt B&B. Dat ging prima. De dagen erna reed ik ietsje langer. Uiteindelijk kwam ik zonder problemen aan in Barcelona. Precies één dag voordat Boaz twee jaar werd, waren we op Ibiza. Daar werden we enthousiast verwelkomd door de mensen met wie ik had gemaaid.

Voor mij voelde het vertrek uit Nederland als een opluchting. Een frisse nieuwe start. Dat heeft alles te maken met mijn verleden. >

MARSJA: 'Misschien was mijn zoonje Boaz wel de grootste drijfveer om naar Ibiza te vertrekken.'

Mijn ouders waren Jehova's getuigen. Toen ik elf was, scheidden ze omdat mijn moeder was vreemdgegaan met de beste vriend van mijn vader. In het begin kwam ik nog wel bij mijn vader, maar op een gegeven moment verhuisden wij - mijn broers, zussen en ik - met mijn moeder en stiefvader mee. Vanaf dat moment liet onze vader nauwelijks nog iets van zich horen. Hij betaalde ook geen alimentatie meer. Blijkbaar miste hij ons niet. Dat is tenminste wat ik als puber altijd dacht."

Vrienden en familie kwijt

"Ik trouwde op mijn 21ste, maar dat huwelijk hield niet lang stand. Op mijn 25ste kreeg ik een nieuwe vriend met wie ik wilde samenwonen. Dat mocht absoluut niet vanwege het geloof. Ondanks dat ik wist dat het niet mocht, ben ik bij hem ingetrokken. Ik was er klaar mee - toen al - om altijd maar braaf binnen de lijntjes te moeten lopen. Dat was het moment waarop ik ben uitgesloten. In één klap was ik al mijn vrienden en familie kwijt. Niemand ging nog met me om. Dat vond ik heftig. Moeilijk ook. Vooral omdat ik mijn moeder, broers, zussen en vriendinnen nog wel tegenkwam in het dorp. Als ik dan hun kant op keek, draaiden ze gewoon hun hoofd om of gingen door met waar ze mee bezig waren. Heel kwetsend.

In het begin ontkende ik dat het me pijn deed dat ik niemand meer zag. Ogenschijnlijk leefde ik gewoon verder. Ik werkte jarenlang keihard, maakte nieuwe vrienden, had verschillende relaties, maar ergens knaagde er altijd iets, was er dat onbestemde, verdrietige gevoel. Toen ik mijn schouder brak op mijn 36ste en een tijdje niet kon werken, ging ik nadenken en tobben. Ik zat totaal niet lekker in mijn vel. De bedrijfsarts constateerde een burn-out, maar in feite was het onverwerkt verdriet waarmee ik aan de slag moest.

Ik besloot allerlei coachtrajecten te volgen en een post-hbo-opleiding loopbaanbegeleider te doen. Ondertussen probeerde ik voor mezelf een antwoord te vinden op de vraag: 'Wat is geluk?' Het belangrijkste wat ik toen leerde, was dat ik van de shit van vroeger ook mest kon maken als ik het zou weten om te buigen tot een positief verhaal. Door er bijvoorbeeld open over te zijn, ontdekte ik

dat ik andere mensen die in een soortgelijke situatie zaten, kon helpen. Dat ben ik toen gaan doen. Daarnaast ben ik vanaf toen ook mensen die vastliepen, om wat voor reden dan ook, gaan coachen."

Zwanger... even wennen

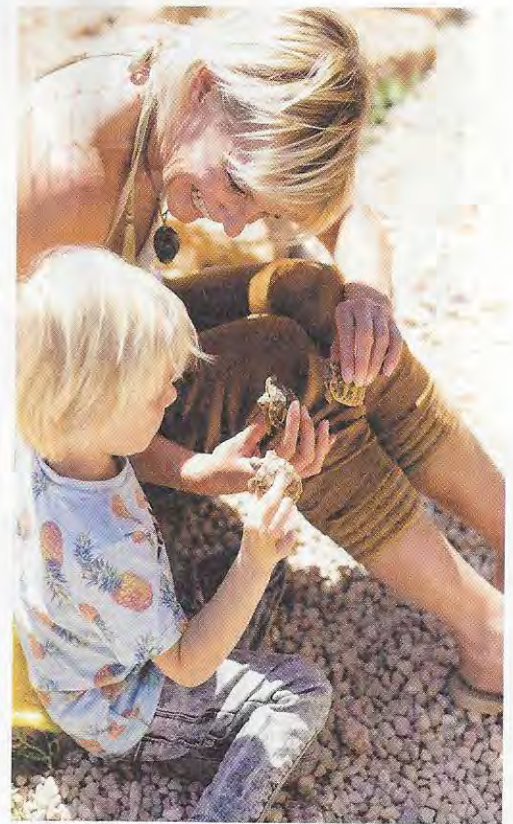
"Iets anders wat ik zeker wist, was dat ik weg wilde uit het dorpje waar ik woonde. Ik wilde niet langer geconfronteerd worden met alles wat er vroeger was gebeurd, niemand meer tegenkomen en niet elke dag meer op mijn tenen hoeven te lopen. Daarom besloot ik op mijn 39ste naar Italië te gaan om daar een camping te runnen. Via via was ik daarvoor gevraagd en het leek me leuk, hoewel ik nul ervaring had.

Uiteindelijk ben ik op het laatste moment toch niet gedaan. Ik bleek namelijk zwanger. Een souvenir van een vakantieliefde. Heel eerlijk gezegd kwamen kinderen niet voor in mijn toekomstplannen. Ik had immers

'Ik wilde antwoord vinden op de vraag: wat is geluk?'

net besloten de wereld in te trekken, me helemaal vrij voelen. Dat ging nu niet meer. Ik heb ook echt wel even aan het idee moeten wennen dat ik moeder zou worden. Maar uiteindelijk verzoende ik me ermee, ik dacht: ik zie wel wat er gebeurt.

Maar goed ook, want wat was ik blij met Boaz. Ik weet nog goed dat ik vlak na de geboorte met hem in mijn armen zat en ineens werd overvallen door iets wat ik nog niet kende: onvoorwaardelijke liefde. Ik realiseerde me: dit mannetje is totaal afhankelijk van mij. Ik ga ervoor zorgen dat het hem aan niets ontbreekt. Boaz gaat de wereld zien, leren skiën, snowboarden, surfen... Misschien was Boaz, nu ik erover nadenk, wel de grootste drijfveer om naar Ibiza te vertrekken. Ik wilde hem niet laten opgroeien in Nederland, waar in mijn ogen

iedereen netjes in de pas loopt, zich houdt aan regeltjes en leeft volgens een vast stramien. Daar kwam bij dat, zelfs nu ik een zoontje had gekregen, ik niks hoorde van mijn familie. Alleen mijn vader en mijn oma zijn een keer langs geweest. Ik had gewoon niemand meer om voor in Nederland te blijven. Zo simpel was het ook.”

Gemoedelijke sfeer

“Ibiza is zo'n fijn eiland. Zodra we er aankwamen, voelde ik me thuis. De natuur is prachtig: overal waar je komt, zijn groene heuvels, authentieke dorpen, verborgen baaien met prachtige stranden. Maar wat me nog het meest aanspreekt: het is hier nooit grijs, altijd licht. Ik geloof dat we maar zes dagen per jaar slecht weer hebben. Bovendien hangt er die gemoedelijke sfeer. Mensen oordelen hier niet. Ben je een hippie, dan mag dat. Wil je dik doen en champagne spuiten in plaats van het te drinken, dan mag dat ook. Iedereen mag hier zijn wie hij of zij is. Helemaal als het hoogseizoen voorbij is. Dan staan overal de deuren open, komen de locals naar buiten, babbelen ze met elkaar, hangt overal de was te wapperen en waan je je dertig jaar terug in de tijd... Ik voel hier vrijheid, blijheid. Superfijn.

Natuurlijk waren er ook wat hobbels, het afgelopen jaar. We zijn op Ibiza nogal eens verkast. Bij het stel dat ons zo vriendelijk had uitgenodigd naar Ibiza te komen, zijn we maar een paar weken geweest. Hun levensstijl paste niet bij die van mij, waardoor er irritaties ontstonden. Vervolgens heb ik het een paar keer meegemaakt dat me een appartement was beloofd voor een bepaalde prijs, maar dat die ineens veel hoger werd omdat de eigenaren het ook konden verhuren aan toeristen. Uiteindelijk vond ik via via altijd wel weer ergens een geschikte plek. Soms mocht ik zelfs op prachtige stulpjes aan zee of in de bergen passen met mooie bloementuinen en infinitypools... dan voel je je zo rijk. Terwijl ik dat helemaal niet ben.

Ik ben met weinig geld naar Ibiza gekomen. Vlak na de geboorte van Boaz heb ik een eigen bedrijf opgezet: Be-lief and grow rich. Ik heb een online coachprogramma ontwikkeld voor zakelijk succes. Omdat het online is,

kan ik overal werken, zolang ik maar wifi en een computer binnen handbereik heb. Het loopt goed, ik kan er ruim van leven.”

Heerlijk, die vrijheid

“Op het moment hebben Boaz en ik een vaste woonplek gevonden aan zee. Boaz heeft op het eiland helemaal zijn draai gevonden. Doordeeweeks gaat hij naar een geweldig kinderdagverblijf midden in de natuur, met kippen, geitjes, biggetjes en schildpadden. Elke dag rapen de kinderen verse eieren om ze vervolgens naar een winkeltje verderop te brengen. Ze plukken limoenen uit de boomgaard om zelf limonade te maken en krijgen yoga en meditatie. Boaz is alleen maar buiten met andere kinderen en leert zo spelenderwijs drie talen: Spaans, Engels en Nederlands. Maar het belangrijkste: elke dag komt hij met een enorme glimlach thuis. Samen ondernemen we veel leuke dingen. Die vrijheid hebben we en dat is zo heerlijk. Ik sta nu op het punt definitief de banden met Nederland te verbreken en echt te emigreren. Ik heb in Nederland nog een appartement dat verkocht moet worden en mijn bedrijf zal ik moeten overhevelen naar Spanje. Hoe dat precies zit met belasting en andere regeltjes, ben ik nog aan het uitzoeken. Ik heb de tijd,

‘Ik zeg altijd: er stroomt gipsybloed door mijn aderen’

want ik ben er ook nog niet helemaal over uit of we nu al gaan settelen op Ibiza. Boaz is hier pas leerplichtig op zijn zesde. De tijd daarvoor kunnen we dus nog gebruiken om een wereldreis te maken. Ik zeg altijd: er stroomt gipsybloed door mijn aderen. Te lang op één plek maakt me onrustig. Dus wie weet pak ik binnenkort mijn Citroën C1 weer in voor een nieuw avontuur.” ♡

MARSJA: 'Samen ondernemen we veel leuke dingen. Die vrijheid hebben we hier.'

TEKST: JOHANNA HOLLAND. FOTO'S: BART HONINGH, MISAGIE, UNDA HUBBERS